

Red Light District

Jeroen, Justine, Matthias, Nils en Rikkert

Of je het gelooft of niet, ik ben naar een rockfestival geweest. Nee, niet Marrock of Werchter maar een bescheiden festival, Croq-Rock in de Hamse parochiezaal 'De Zouaaf'. De opener van Croq-Rock was één van onze Zeelse jeugdgroepjes die zich 'Red Light District' noemt. Verwacht hier geen bespreking van een optreden want ik heb van rockconcerten evenveel kaas gegeten als van bungeejumpen. Wat me wel interesseerde is wat zo'n jongeren drijft een groepje te stichten, samen iets op poten te zetten en er mee naar buiten te komen. De 'Mensen van bij ons' ogen deze keer iets jonger maar hun verhaal is daarom niet minder interessant. Op paasmaandag was ik uitgenodigd op een repetitie. In een tot repetitieruimte omgebouwde koeienstal tref ik vier van de 'famous five': Nils Van De Cauter, Matthias De Meyer, Jeroen Van Hecke en gastheer Rikkert De Donder. Nummer vijf, het enige vrouwelijke Redlight, Justine Blanquaert, komt iets later.

De vier bekijken juist de beelden van Croqrock als ik binnenkom. Amateurbeelden die een kijk geven op het halfuurtje dat zij het podium bezetten vorige vrijdag. In de ruimte is het een kluwen van draden, versterkers, gitaren, micro's... De video wordt uitgeschakeld en vanuit de zetel kijken ze me vragend aan.

Hoe zag 'Red Light District' het levenslicht? Samen muziek spelen is een droom die bij vele jongeren leeft. Maar tussen droom en daad staan... juist ja. Van de wetten hadden ze geen last en ze waren creatief genoeg om de praktische bezwaren van de baan te ruimen. Eerst vormden Matthias en Jeroen, beide basgitaar, een andere formatie. Omdat het muzikaal niet klikte met de drummer werd deze ex-drummer en zochten ze ander talent. Via via kwamen ze in contact met Nils want die kon dixit zijn broer wel wa zingen. Justine werd nummer vier. Zij speelt keyboard en dan was het nog zoeken naar een drummer. Na een avondje Juvenessen kwamen ze uit bij Rikkert en klaar was kees. We schrijven zomer 2008.

Zoals ieder groepje wordt er in het begin wat gecoverd maar na een tijdje kwam Matthias met een nummer dat hij zelf geschreven had. De creatie van Matthias viel best in de smaak en mits wat sleutelen, kon iedereen zich er in vinden. Nils en zijn broer Vitas schreven de tekst en de eerste 'creatie' was een feit: 'Blessed With Manners'.

Hun eerste optreden was voor de verjaardag van de paps van Rikkert. Een hele dag hadden ze gerepeteerd en het publiek was aardig verbaasd. Dit eerste succes smaakte naar meer. Maar echt van grond raakten ze niet totdat Jan Malfiet, nonkel van Niels, aan de kar begon te duwen. Hij moedigde hen aan, daagde hen uit en ter plaatse blijven trappelen was geen optie. Matthias componeerde verder en Vitas tokkelde op zijn azerty. Ze waren vertrokken...

En het kind moest ook een naam hebben. Het ei van Columbus was er niet onmiddellijk en na een optreden van The Rifles in Antwerpen begon een serieuze brainstorming. Ieder schreef zijn hersenspinsels op papier en zo kwamen ze uit bij 'Red Light District', in het Nederlands de walletjes, de hoerenbuurt. De sfeer van rode lampen, het duistere erachter, de sfeer van de nacht... het paste allemaal in hun kijk op de zaak. Optreden doen ze stevast in het zwart met rode lampen als decor.

De eerste stevige uitdaging kwam er toen ze zich vorig jaar inschreven bij de 'beloftes' van het Hamse Croq-Rockfestival. Ze wilden hoegenaamd geen coverband zijn, ze wilden op de planken met eigen werk. Alle zeilen werden bijgezet, ze repeteerden de pannen van het dak en in april 2009 wonnen ze de publieksprijs op dit rockfestival. Het feit dat ze voor een stevige schare supporters gezorgd hadden, zal hier wellicht niet vreemd aangeweest zijn maar kom. Het streelde hun ijdelheid en het gaf hen de spreekwoordelijke moed om door te gaan. Op een gespreksavond van de laatstejaars van het Pius X-instituut mochten zij de avond 'opluisteren' als een soortement Laatste Showband en in mei mochten ze in een uitverkochte Juvenes het voorprogramma spelen van Pickle Juice. Zo eens optreden voor een bomvolle jeugdclub, het smaakte naar meer. Daarna volgden er optredens op de Pinksterfeesten, de VP-feesten, de barbecue van Studentenclub Moeder Klodde en op Klusterrock in De Lantaarn. De trein was goed aan het rollen.

Om de trein aan het bollen te houden, was er nood aan een demo. Een Cd waarmee de groep zich kon profileren en waardoor ze optredens ver van onze kerktoren konden versieren. Dankzij de steun van nonkel Jan Malfiet en zijn vrouwtje Hella kwam die demo er. Jan & Hella zijn zowat de managers van Red Light District. Zij daagden ons uit, zaten ons op de hielen, vertellen onze vier jonge knapen. Die twee zorgen ervoor dat we financieel niet vals zingen. Ze zorgen ervoor dat er een soort controle is en dat wij ons enkel en alleen moeten bezig houden met het muzikale aspect van de zaak. Dat dat wijs is, dat beamen ze in koor. Geen kopzorgen, geen ruzie over de finances. Jan en Hella waren ook de drijvende krachten bij de release van de demo van Red Light District. Onze jeugdige muzikanten zijn hen er eeuwig dankbaar voor.

Dankzij Jasper Haentjens, zoon van Filip, konden ze aan een gunsttarief de studio induiken. Vier avonden waren ze daarmee zoet om drie nummers in te blikken. Eén avond van halfnegen tot halfvier, de andere tot halftwee. Zo professioneel mogen werken, vonden ze echt de max. Een hallucinante ervaring.

Begin februari was hun 'visitekaartje' klaar en werd dit voorgesteld aan het ruime publiek. Ruim is een ruim woord. 'Het Verdriet' leende haar zaaltje om hun demo voor te stellen. Dat deze instelling afgeladen vol zat, dat was niet moeilijk. Er waren meer kaarten verkocht dan er plaatsen waren en dus was het drummen geblazen. De avond zelf, vonden ze heel fijn. Even sant te mogen zijn in eigen land. Het streelde hun zelfbeeld en dankzij deze demo versierden ze al een volgend optreden in een jeugdclub in Wijnegem en da's al in de provincie Aaaaaaan-twaaaaarpen, een eindje dus van onze kerktoren.

In hun Redlight District investeert ons kwintet serieus wat tijd. Dat moet wel, willen ze iets bereiken. Voor hun muziek hebben ze veel over, heel veel. Normaal wordt er twee keer per week gerepeteerd. Iedere zaterdag duiken ze stevast de koeienstal in, het andere moment in de week wordt afgesproken via e-mail. Af en toe durven ze ook een hele dag repeteren waarbij Karine, de mams van Rikkert, voor de nodige catering zorgt: boterhammen met gekapt. Heerlijk vinden ze dat. Naast repeteren kruipt er ook veel tijd in het zoeken naar nieuwe nummers. Matthias creëert de nieuwe nummers en samen sleutelen ze aan hun sound. Justine en Rikkert volgden muziekschool, de anderen zijn autodidacten. Natuurtalenten, voegen ze er smalend aan toe. In ons eigenste Zele vormen ze zowat een muzikaal buitenbeentje. De meeste groepjes zweren bij punk en ska, zij voelen zich meer thuis in alternatieve poprock. De band staat en valt met de drummer en over Rikkert zijn de anderen in de wolken. Verder neemt Matthias de leadguitar voor zijn rekening, Justine het keyboard, Jeroen basguitar en last but not least speelt Nils rythm guitar en tekent hij voor de zang.

Muziek is erg belangrijk maar daarnaast hebben ze nog een tweede leven, de school. Matthias studeert politieke wetenschappen, Jeroen zoekt zijn heil in de onderwijzersopleiding, Rikkert studeert maatschappelijk werker, Nils zit in zijn laatste jaar kunsthumaniora en de benjamin van het groepje, Justine, zit in het vijfde jaar Latijn-moderne talen. Ook al is het hun tweede leven, de school komt altijd op de eerste plaats.

Red Light District neemt een groot deel van hun vrije tijd in. Voor hen is het een hobby.

Meer dan een hobby, zegt één van de vijf. M'n tweede lief, zegt een andere, of eigenlijk mijn eerste want ik heb nog geen lief. Ze menen het serieus en werken keihard aan hun project. Dat het klikt duidelijk tussen deze vijf, zoveel is duidelijk. Ook met Justine, het enige vrouwelijke lid van de groep. In het begin was het wel effen wennen, vertelt ze, maar nu loopt dat vlotter. Doorheen de maanden kennen ze elkaar door en door en dat werkt een goede groeps sfeer in de hand. Ze vinden het leutig om met z'n vijven aan iets te bouwen. Iedere keer als ze samenkomen, amuseren ze zich rot. Samen muziek maken, babbelen, dromen... meer moet dat niet zijn. Maar de hoogtepunten zijn ongetwijfeld de momenten wanneer ze hun ei kwijt kunnen, wanneer ze mogen optreden én natuurlijk de weken en dagen ervoor met de nodige stress, maar die nemen ze d'r graag bij.

Op dromen heeft de jeugd vaak een patent. Ook onze vijf. Ze dromen van optredens buiten onze gemeentegrenzen, van nieuwe liedjes in een eigen stijl, van een Red Light Districtsound... Ambitie & Toekomstplannen met hopen dus. Ik gun het hen. Zolang dromen hun harten bewonen, zijn ze goe bezig !

Bedankt voor den babbel !
mark

21.04.2010

met dank aan Jasper Haentjens voor de foto's